

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljajo tristoletna petiti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 163.

V Ljubljani, v petek 19. julija 1889.

Letnik XVII.

Divide et impera!

„Concordia minimae res crescunt, discordia maximae dilabuntur.“ Duhovniki škofije tesno združeni s svojim škofom so povsod mej katoliškimi narodi velika moč, zlasti mej Slovenci, katerim duhovniki niso ohranili samo sv. vere, ampak tudi narodnost. Naši nasprotniki od „Narodove“ ožje stranke dobro vedó, da so slovenski duhovniki zvesti svojemu narodu, vedó tudi, da so tesno združeni s svojimi škofi v lepi jedinstvi. Kako to jedinstvo razrušiti? Vsaka prilika je dobra. V najnovejšem času so povzdignili glas zoper ljubljanskega prevz. gosp. knezo-škofa, češ, glejte ga nemškutarja! Kako mórete Vi, slovenski duhovniki, še z njim? Ali kakor že večkrat, uresničile so se tudi sedaj Horacijeve besede: „Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.“

Da bi se „Narod“ nekoliko izkopal iz jarka, govori v predzadnji številki, kakor da bi vsaj nekoliko resnice bilo na njegovi „bajki“ o pogovoru gosp. knezo-škofa ljubljanskega z ekse. justičnim ministrom ter dostavi: „Če pa je gospod minister knezoškofove besede poslancema drugače povedal, kot jih je Njega knežja milost govorila, za to mi nismo odgovorni.“

Mi se dalje o tem ne bomo prepirali, naj stvar poravnajo „kompetentni“ možje. Zadevo smo pojasnili mi, ne gosp. knezo-škof, dakako po danih nam pojasnilih od njega samega, katerih smo ga prosili in za kar smo mu od srca hvaležni. Nam se je stvar zdela toli pomenljiva, da smo se brez odloga obrnili do vira ter prosili pojasnil. Naj bi bil „Slov. Narod“ isto storil, predno je poslal med svet svojo gorostasno neslanost, obrnil naj bi se bil vsaj do „najkompetentnejše strani“, ki mu je *post festum* podrla vse njegove sladke nade, prihranil bi bil sebi in nam mnogo črnila, zakril vsaj čitateljem svojo breztačnost in nemškim našim nasprotnikom ne bil dal prilike klevetanju.

Nam zadostuje pojasnilo škofovo in ne dvomimo prav nič o istinitosti njegove izjave. Vir, iz

katerega smo zajemali, je najkompetentnejši, ker nihče ne more izgovorjenih besedi bolje tolmačiti od onega, ki jih je govoril.

Osmešili ste torej sami sebe. Zoper to bi ničesa ne rekli razun pomilovanja, katero dolžujemo tudi nasprotniku. Pač pa zelo obžalujemo, da ste spravili v zadrego dva državna poslanca. Obžalujemo dalje, da ste, kakor že tolikrat, napeljali močan tok na mlin naših liberalnih Nemcev, da ste zmanjšali zaupanje nemških konservativcev do Slovencev in storili uslugo Mladočehom. Zato Vam bodo vedeli pač malo hvale oni Slovenci, ki morda niso na naši strani, a čutijo, kaj je spodobnost, kaj je poštenost v političnem življenju. Nas pa ste le tesneje združili ter navdali z novim pogumom v boji za prave koristi naroda slovenskega. Tudi v politiki je treba dostojnosti in previdnosti.

Pri tej priliki moramo pojasniti tudi neko drugo stvar.

Predbacivalo se nam je že večkrat, da dobivamo navodila iz „knezoškofijske pisarne“, da je torej naš list organ gosp. knezoškofa. „Slovenec“ ni bil nikdar in ni knezoškofovo glasilo, ne te, ne one osebe, pač pa zastopa od svojega početka do danes ista katoliško-konservativna načela, ki morejo dati slovenskemu narodu, oziroma vsem njegovim stanovom trdno podlago, ter mu zagotoviti zdrav napredek, pravo omiko, gotov obstanek. Da prevzvišeni gosp. knezoškof odobruje naše težnje v blagor slovenskega naroda, nam je le velika tolažba in zadoščenje za vse „Narodove“ napade, ter nam daje zavest, da zastopamo prava načela, hodimo pravo pot. Naš list se je ustanovil, ko še nihče mislil ni, tudi gospod Jakob Missia ne, da bode on kdaj naš škof. Res je sicer, da ga je naš list vsigdar branil zoper krivične napade „Narodove“, in slovesno izjavljamo, da ga bode branil tudi v prihodnje, ker poznamo njegova slovenska katoliško-konservativna načela, katera braniti je bil ravno namen ustanoviteljem lista.

Kdor veter seje, vihar žanje.

Vsak trezno misleč čitatelj „Slov. Naroda“ in našega lista uvodnih člankov „Kje je nevarnost?“, nam bode gotovo pritrdil, da je najstarejši dnevnik slovenski zaslužil, ako se na nj uporablja oni pregovor. Pišemo ta članek sine ira et studio, da bi vendar enkrat gospodje pri „Slov. Narodu“ sprevidele, da je treba v politiki mirno in trezno misliti, sosebno vsako besedo na tehtnico dati in se dobro podučiti, če se kaj polaga v usta kacega višega dostojanstvenika. In visoko mesto gotovo zavzema prevz. gosp. knezo-škof ljubljanski, katerega je Nj. cesarska milost pred kratkim odlikovala.

Ako se tedaj tako velik dostojanstvenik obdoljuje, da je delal na katerikoli način zoper interese svojega naroda in izustil take besede, katere mu je očital „Slov. Narod“, gotovo bi bila vestna dolžnost dotičnega sotrudnika in vrednika, da se po zanesljivih virih prepričata, je li to istina ali ne. Časa sta imela dovolj. Neodpustljiva je torej lahkomiselnost vredništva „Slov. Naroda“, ki troši take neistinite stvari mej svet, katere potem nam nasprotni in sovražni židovski listi à la „Wr. Tagblatt“ in „N. Fr. Pr.“ kot vodo napeljavajo na svoj mlin. Tako piše „N. W. Tagblatt“ v večernem listu dne 16. t. m.: „Knezo-škof je govoril! In če kdo, more on izreči sodbo o slovenskem pismenem jeziku. V našem listu navedeno poročilo „Sl. Nar.“ o nazorih, katere ima ljubljanski škof o veljavi slovenskega jezika, vzbudilo bode v gotovih južnih pokrajinah države marsikateri neprijeten odmev. Neumorno slovenski agitatorji delajo na to, da bi razširili veljavo svojemu z veliko težavo se razvijajočemu jeziku. In sedaj slišijo iz ust svojim težnjam gotovo ne neprijaznega cerkvenega dostojanstvenika ostro obsodbo svoje jezikovne domišljavosti itd.“

„N. Fr. Pr.“ je prinesla dne 17. t. m. uvoden članek, v katerem mej drugim pravi: „Torej je vendar res in ne le izmišljotina neusmiljenih germanizatorjev, da ni slovenskega jezika! Grof Schönborn sam, pečatnik sedanjega ministerstva, je teh nazorov. On je, kakor ne poroča fakejzozni list,

LISTEK.

Pred sto leti.

(Dalje)

Narodni zbor.

Ludovik XVI., ki je prišel l. 1774. na prestol, si je po najboljši volji prizadeval velike razuzdanosti odpraviti, ki so pod malovredno vladjo Ludovika XV. že v nebo vpile, toda mož ni imel za to velikausko nalogo potrebne moči, da bi bil popolnoma zavoženi državni voz zopet na pravo pot spravil. Kraljico Antonijeto, hčer naše cesarice Marije Terezije, so kot nevesto Francozje navdušeno pozdravljali, nato so se pa tudi kmalo sovražniki našli, ki so jo kot Avstrijanko povsod obrekovali in ji čedalje večje sovraštvo na glavo nakopavali in to za to, ker je bila ona jedina oseba na kraljevem dvoru, o kateri se je smelo reči, da je bila možbeseda! In da po domače rečem, če bi bila ona gospodarija mesto slabotnega in prijenljivega Ludovika, svojega moža, bilo bi prej ko ne vse drugače.

Ker je bila denarna stiska v državi čedalje večja, šilili so merodajni krogi na to, naj bi se skli-

cali stanovi, kar se že od časa Ludovika XIII. ni več zgodilo. Kralj je dejal, meni je že prav, in jih je res sklical na 5. dan maja 1789. Sešlo se je 270 zastopnikov plemstva, 290 duhovščine in 557 meščanskega stanú. Silne razlike, ki so te tri stanove ločile in pa prekucuški duh, katerega je bil tretji stan (meščanski) poln, kazala sta že kar od daleč, kakošno bode glasovanje v tej zbornici ali po stanovih ali po imenih, kar je tretji stan odločno za-se zahteval in se je v tem oziru celó kraljevemu povelju ustavil, češ, kaj nam je kralj? Mi smo mi, mi smo narodni zbor!

K tej, recimo, prvi javni upornosti (17. junija) pripomogla sta največ, če ne do malega vse, predsednik narodnega zbora, zvezdoslovec Bailly, in pa voditelj tretjega stanu grof Mirabeau. Poslednji je imel posebno dobro namazan jezik, pa tudi druge talente, s katerimi si je kmalo pridobil splošno zaupanje med meščani. Prav ta grof potrkal se je kasneje večkrat ob prsi in javno priznal, da je bilo to začetek vsega zlega, ki je zadelo Francijo in mož je britko obžaloval ta svoj korak. „Odkar se je priprosti narod zmage polastil, je šlo vse narobe. Hotel je kralja samega vladati, namesto da bi bil

vladal s kraljevo pomočjo. Kmaló, kmalo mora pa priti čas, ko ne bode vladal ne kralj in ne narod; ničvredna druhal se bo pritepla in ta bo nas vse strahovala in po celi Franciji bo groza in joj!“ Tako je govoril zastopnik tretjega stanu grof Mirabeau malo pred revolucijo, in kdo bo tajil, da se ni vse res do pičice izpolnilo?! Škoda, da je mož veliko prezgodaj oči zatislil, kajti izprevidši svojo zmoto, postavil se je z vso svojo silo na branik za državo in kralja.

Ni bilo treba dolgo čakati in napovedana druhal, sostavljena iz najnižje vrste človeštva, prihrula je in zgrabila za vladarsko žezlo, oziroma proglasila je sekiro za žezlo. Sostavljena večinoma iz samih ljubih nemaničev, se je za vse brigala, le za blagor in napredek države ter javnega blagostanja ne. Bilo je te druhal, kakor listja in trave! Na mesto, kamor so Francozje nameravali postaviti pamet za vladarico, stopila sta sodrga in strahovanje, ki sta vladala, da se Bogu usmili! Na veliko nesrečo tudi vojaštvo ni bilo počenega groša vredno, kajti celó med gardisti (kraljevo telesno stražo) našla se je zarota proti kralju in državi. V kraljevo palačo natoplo se je zvečer dostikrat na tisoče in tisoče po-

temveč „Slovenski Narod“, rekel dvema slovenskima poslancema, ki sta se pritoževala o premalem številu imenovanj slovenskih sodnikov, da je vse jedno, ali Slovenci dobivajo nemške ali slovenske odloke, ker takozvanega slovenskega pismenega jezika tako ne razumejo. Gosp. justični minister se je skliceval na spričevalo poznavatelja dežele, ljubljanskega knezo-škofa, ki odločno trdi, da ni slovenskega pismenega jezika, in da ljudstvo ne razume duhovščine, ako mu slovenski pridiguje. Kolika razburjenost je bila v minolem maji na slovenskih klopeh v državnem zboru, ko je poslanec Foregger v budgetni debati ravno isto trdil in z mnogimi vzgledi iz slovenskega jezikovnega zaklada dokazoval, da je jezik slovenskega kmeta bolj podoben in soroden nemškemu, nego umetnemu jeziku, ki so ga novoslovenski agitatorji zvarili iz vseh slovanskih narečij. In sedaj mora stranka Gregorec-Klun-Ferjančičeva doživeti žalost, da isto sliši od ministra, ki je meso od njihovega mesa. Vse elegične tožbe o krivičnem preziranju Slovencev, vse srdite pritožbe proti koroškemu deželnemu šolskemu svetu, ki odreka slovenskim občinam pravico do slovenskih šol, in proti cesarskim uradnikom, ki pomagajo germanizatorjem, ves krik in grom o pomanjkanju slovenskih sodnikov in upravnih uradnikov — vse je bilo *pro nihilo*, bil je boj za jezik, katerega ni!...

Da ni slovenskega pismenega jezika, temveč le nekaj vendiških narečij, in da narečja, katera so v naglici skovali za uradni slovenski jezik, slovenski narod tako malo razumi, kakor ruski ali hrvaški, to so veščaki že nekaj trdili. To pa ni zabranilo, da ne bi bilo zatrti cvetoče ljudsko in srednje šolstvo na Kranjskem ter v imenu narodnostne ravnopravnosti na njegovo mesto stopilo šolstvo še-le razvijajočega se slovenskega umetnega jezika, ki ne zadostuje ne v pedagoškem, vednostnem ne praktičnem oziru.

Dalje se hujuje dunajska židinja, da je dr. Pražak nastavljal na Štajerskem in Koroškem slovenske uradnike in razširjal narodnostni boj ter da so kranjski poslanci zahtevali za slovenske Korošce slovenske šole — in vendar slovenski jezik nima zgodovine, ne slovstva in ne naroda, ki ta jezik govori. In ker že „Slov. Narod“ dovolj ne udriha po duhovščini, pomagajo mu še dunajski židovsko-liberalni listi.

Slovenski državni poslanci imajo Sisifovo delo dokazujoč Foreggerjem, Dumreicherjem in drugim sposobnost našega jezika za šolo in urade, kajti po nepremišljenosti mož, ki se vedno stavijo v prve vrste kot zagovornike narodove, zanesla se je med občinstvo avstrijsko in inozemstva neresnična vest, da najvišji cerkveni dostojanstveniki slovenski ne priznajo našemu jeziku enakopravnosti. Iz tega se vidi, kako daleč zapelja slepa strast, očrnuti vse, kar ne trobi v „Narodov“ rog. Besede, katere bi bil bajé izustil dostojanstvenik, je treba vendar premisliti, so li resnične ali ne, ker sicer provzročé nasledke, katere je težko zopet popraviti.

Toliko v svarilo gospodom „Slov. Naroda“. Naj govore in pišejo slobodno o napakah in prestopkih proti narodnosti, ki se godé v ožjem krogu naše domovine, kar pa se tiče občaslovenskih zadev, moramo zelo obžalovati, da se vredništvo sloven-

skega dnevnika, ki hoče narekovati slovensko politiko, tako hitro in lahko dá speljati na led v škodo naroda slovenskega. Danes ni naš namen, da bi vračali dunajske židovske liste, a konstatovati moramo, da so njihovi članki najboljši komentar našim besedam. — Quidquid agis, prudenter agas et respice finem!

—č.

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. julija.

Notranje dežele.

Tridentsko redarstvo je dobilo naznanilo, da bo *irredentovski* osrednji odbor v Rimu že v prihodnjih dneh razposlal manifest, ki bo napovedoval, da bodo „še nerešene provincije“ kmalu združene „z materjo“. — „Kreutz-Zeitung“ ostro biča irredentovstvo in njegove židovsko-liberalne zavézničke: „Zadnje dni, ko se je govorilo, da bo imenovan za tržaškega namestnika fml. Albori, trudila se je „N. Fr. Pr.“ na vse pretege, da bi preplašila Taaffejevo ministerstvo ter da bi te važne službe ne dobil nikdo drugi, nego zvest služabnik irredentovske klike. Ti ljudje namreč dobro vedó, da bo minula njihova slava v onem trenutku, v katerem bo zgubila vse uradne in poluurne bérglje, koje jo neprestano podpirajo. Toda s tako pisavo se podpihuje irredenta ter pred svetom celó nekako moralno opravičuje. Stranka pa, ki takó postopa, imenuje se ustavoverna, ter tirja, da se mora gledé državnega vodstva edino le nánjo ozirati. V resnici ne vémo, ali naj se bolj čudimo predrznosti onih, ki takó delajo, ali pa otročji najivnosti krogov, katerim to velja. Dobro pa je, da ti ljudje v svoji nestrpnosti pozabljajo na previdnost, ter imajo ob enem ca jeziku, kar jim teži srce. S tem se manjša njihova nevarnost ter sami pomagajo k temu, da svet spozna njihovo bistvo in njihove razmere.“

Kakor se poroča iz Brna, končan je *štrajk* tkalcev. Vse tovarne razven šestih že zopet mirno delajo.

Ogerskim državnim tajnikom notranjih zadev je imenovan poslanec Tibrad.

Vnanje države.

„Pol. Corr.“ odločno oporeka, da *Bolgarija* sploh kaj namerava storiti, kar bi moglo spraviti mir v nevarnost. Razni znaki, da se *Srbija* vedno bolj bliža Rusiji, so pa v Bolgariji vzbudili bojazen ter se je „Svoboda“ požurila opozoriti Srbe na neprilike, ki jim preté, če se popolnoma izročí Rusiji. List navaja kot svarilen vzgled plovdivski državni prevrat z 12. dne avgusta 1886 v dokaz, kakó temna prihodnost jih čaka, ako hočejo nastopiti pot pusto-lovstva. Razven tega pazljivega postopanja nasproti Srbiji je v Bolgariji vse po tem, da smejo biti veljaki zadovoljni. Povsodi vladata mir in red; trditi se sme, da v Bolgariji ni bilo nikdar tako mirno, kakor sedaj, ko se narod in vlada složno družita v prosep gospodarskega razvoja dežele. Vsled vesti o srbskem oboroževanju je srbska vlada potom bolgarskega zastopnika v Belemgradu dala bolgarski vladi mirovna zagotovila.

Mnogo *nemških* listov je trdilo, da je grof Waldersee izročil cesarju spomenico, v kateri mu priporoča vojsko z Rusijo. Grof Waldersee to vest v „Hamburger Nachrichten“ odločno prekljuje. — Kakor znano, poostрила je Nemčija naredbe gledé prometa ob nemško-švicarski meji. V svoji samoblasti pa je prezrla, da ta omejitev mejnega prometa škoduje v prvi vrsti le južno-nemškim železnicam in pristaniščem ob Bodenskem jezeru. Vsled pritožb, katere so poslane južno-nemške vlade državni

vladi, slednja sicer ni popolnoma prekljala poostrenja carinske revizije, pač pa odredila, da se ne smejo nadlegovati potniki. Socijalno-demokratski spisi, zoper katere je vse to naperjeno, pa si navadno ne volijo peta skozi carinske urade. To je Nemčija menda v svoji razburjenosti zoper Švice popolnoma prezrla.

Nemško-švicarsko zadevo, v kateri igra takó žalostno vlogo Wohlgenuth, bo menda nov dogodek v *Belgiji* še natančneje označil. „Independance Belge“ namreč objavlja tajno poročilo gubernatorja provincije Mennegeau, vojvode Unselskega, gledé belgijskih delavskih nemirov. Gubernator v njem obdolžuje nemško državo, da tudi na belgijskih tleh vzdržuje agents provocateurs, ter dokazuje, da je dobil socijalistični odbor v Monsu 1500 frankov iz Strassburga. Gubernator pripisuje krivde zadnjih delavskih nemirov nemškimi izzivljajočim vohunom. Ta stvar je v Belgiji provzročila veliko razjarjenost ter se bo sprožila tudi v zbornici. Jako zanimiva je tudi nadaljna novica zgorajšnjega lista, po kateri je knez Bismarck v razgovoru z belgijskim poslanikom v Berlinu, baronom Greindjem, imenoval provzročitelja nemirov — Francijo.

Včeraj so na *Boulangerjevem* stanovanji v Parizu nabili zatočnico, katero je sestavil generalni prokurator Quesnai de Beaurepaire. Čeravno francoski kazenski zakonik strogo prepoveduje objavljane sodnih listin pred glavno obravnavo, priobčujo vendar nekaznjeno listi zatočnico, ki je pa zaradi površnosti napravila celó pri protiboulangistiških glasilih neprijeten vtis. Boulangistiški listi surovo napadajo generalnega pravdnika Beaurepaire-a. Londonski boulangistiški odbor je sklenil, da bo Boulanger na zatožbo odgovoril z novim manifestom.

Vojaški krogi *italijanski* so bili dosedaj prosti irredentovskega molja. Kričanje druhali jih ni moglo zmotiti v resnem zasledovanju naloga, ki po Moltkeju slóve: Pozornost v mirovnem času gledé vojaškega delovanja sosedov. Posledica tej zavesti je članek lista „Esercito“, ki razpravlja „bojno pripravljenost Francije“ in ki je po celi Italiji vzbudil veliko pozornost. List izredno hvali francosko armado ter konečno dostavlja: Trodržavna zveza se močno trudi, da bi kolikor mož preložila dan vojske, toda slednja je neizogibna; treba je pred vsem jasnosti o splošnem položaji, da se tako izognemo hibam, s katerimi se je pregrešila leta 1870 Francija, ko je popolnoma prezirala poročilo polkovnika Stoffela o nemški vojni. Ker je „Esercito“ priznalo glasilo vojnega ministerstva, jasno je, da je ta članek velikega pomena.

V *španskih* vladnih in parlamentnih krogih vré že nekaj mesecev, to pa bo menda imelo vesele posledice, ker se bodo — nada je opravičena — izcimili protinaravni elementi. Stališče ministerstva Sagastovega je namreč takó omajano, da je kabinetska kriza skoraj neizogibljiva. Kakor se sedaj poroča, nastopila niti ne bo prehodna dóba, marveč da bo naslednik liberalnega Sagaste konservativec Canovas de Castillo, za katerega simpatije stalno naraščajo. Ako se bo to uresničilo, dobila bo konečno Španija vlado, ki bo primerna narodovemu duhu.

Kakor trdi „Times“, opustila je *Turčija* svoje dosedanje obotavljajoče se postopanje nasproti trodržavni zvezi ter se je odločno približala Avstriji, Nemčiji in Italiji. To je baje sultan osebno označil nasproti nemški vladi. Pristopil sicer ni naravnost zvezi, toda odobril jo je v toliko, da se smejo nasprotno ruske težnje smatrati za popolnoma nevspešne. — Turški ministerski svet se je dne 16. t. m. v izvanredni seji baval s kretskim vprašanjem. Kakor se zatrjuje, padel je Mahmud Djelalelin paša pri sultanu v nemilost, ker ga vloga njegova na Kreti nikakor ni zadovoljila.

Iz *Egipta* poroča Reuterjevo izvestje dne 17. t. m.: „General Greenfell je došel do polkovnika Woodhouse-ja ter je temeljito raziskal stališče dervišev, katere cenijo na 2500 mož. Poslal jim je poziv, naj se udajo, ter jim je za ta slučaj obljubil, da jih bo pomilostil. Wad-el-Njumi je dal sela, ki je prinesel ta poziv, pretepstí, prečital je pa vendar proklamacijo sklicanim podpoveljnikom. Greenfell se je potem povrnil v Assuan, ko je izdal vse potrebne naredbe za slučajen boj z derviši. Ubežniki trdijo, da Wad-el-Njumi pričakuje pomoči, predno bo zopet začel prodirati. Polkovnik Woodhouse je sporočil v Kajiro, da je ob Nilu grozna vročina, ki pa ne škoduje posebno angleškimi vojakom. Derviši so zgubili 2500 mrtvih in ranjenih, odkar so prečkarčili egiptsko mejo.

Izvirni dopisi.

Z *Dolenjskega*, 16. julija. Volilna borba se je povsod končala. Naš bodoči deželni zbor bo imel pač nekoliko drugačno lice, kakor je je imel dosedaj; ne ravno v narodno-političnem oziru, pač pa slutimo, da čepí zajec za kakim grmom. Žal, jako žal, da je izgubil sedež v deželnem zboru za Kranjsko in tudi za Ljubljano zaslužni mož g. dr. Mosché, ako le samo konvertovanje deželnega dolga v poštév jemljemo, za kar se je on največ trudil ter z večine tudi dognal. Ne bi si mogel misliti, da mu bode

stopajočih pustolovcev, kjer so ukrepali, kako bi strmoglavili vse obstoječe. Voditelj jim je bil Camille Desmoulins, jeden največjih surovežev in grozovitežev. V svojih govorih povdarjal je v jednomer: „Ker je mrha v zanjko vrat vtaknila, jo zadržimo! (Mislil je s tem kralja.) Nikdar se boricem in zmagovalcem ni še ponujala tako bogata žetev, kakor sedaj. Pomislite samo: 40.000 palač, hotelov, gradov in dve petini vsega javnega francoskega posestva bode nam v plačilo, ako ostanemo hrabri, ako si podjarmimo tiste, ki se do sedaj prištevajo priboriteljem, ako očistimo narod teh peg!“ Kakor je Desmoulins govoril, prav tako je časnikar Marat pisal. Čuda bi bilo torej, ako bi brezverna sodrga ne bila po pasje hlastnila po celi roki, kjer so ji tako očividno prst kazali.

Dne 30. junija 1789 pribrula je ta sodrga že nad opatijo v predmestji St. Germain, hoteč nekaj ondi zaradi tajnega kovarstva zaprtih vojakov oprostiti. Sicer trdna vrata zagromela so kmalo pod silnimi udarci s sekirami na tla in huzarji ter dragonci, ki so bili ondi na straži, prestopili so takoj k razdivjani druhali, katere se je nad 4000 skupaj nateplo. Vlada je bila že tako oslabela, da je kasneje

vse ondi na tak silovit način oproščene pomilostila. Odslej so se izneverjali oddelki kraljeve vojske drug za drugim kralju. Ko so dragonci dobili povelje, da odidejo na kraljevi grad Versailles (Verzelj), uprli so se svojim častnikom, rekoč: „Povejte ministrom, da bo naš prvi strel na-nje, ako bodo zahtevali, da se bojujemo s svojimi someščani.“ Narodni zbor pazil je strogo na to, da vlada niti tistih vojaških krdel ni skupljevala, na katere se je bilo kralju še zanašati. Da bi bili ti oddelki že za vzdrževanje javnega reda v Parizu prepotrebni, umel je vsakdo, le narodni zbor ne in — kralju zvesto udana kardela morala so vsa do poslednjega iz prestolnice venkaj. Velikansk upor se je dvignil v Parizu na vseh voglih, ko so ondi obče priljubljenega finančnega ministra Necker-ja zapodili. Od kraljeve palače (Palais Royal), kjer je rogovilež Desmoulins druhal šuntal, divjalo je vse s pripetimi zelenimi trakovi (kokardami) po mestu in jelo pleniti orožnico in mestno hišo; tihotapeci zažgali so mitnice, drugi jeli so pa plat zvana biti. (Dalje sledi.)

tako kmalu deželno-zborski stol izpodbit, in to v glavnem mestu, v Ljubljani. Čuditi se nam ravno ni preveč, ker dobro vemo, kaj je hvaležnost in da so se z isto najbolj odlikovali v središču Slovenije ter z raznimi manevri dosegli, kar kmet ni maral. Pa dovolj o tem, da ne nastane kje vrišč.

Jako lepa in tudi ne brez vsega dobička pa bi bila po našem mnenju naloga bodočega deželnega zbora, da napravi deželno zavarovalnico proti ognju. Brez velikega uradniškega aparata, brez velikih stroškov bi se lahko to storilo in to kmetom in deželi sami v korist. Dežela bi lahko pobirala zato z drugimi davki objednem doneske in primeroma lahko nizke; pri nesrečah ne bi bilo potreba dragih komisij in velikih odteglejev, ker je vže znano, koliko je posestvo vredno in ima župane na strani. Pa kaj še: ne bi bilo jadikovanja, da je ta banka toliko draga; ne bilo bi strahu pred polomom in natančnim plačevanjem škode, pa tudi nadležnih agentov bi se tudi odkrižali. Oglejmo si le, koliko bank deluje in s kako velikim aparatom, in vedno shajajo z velikim dobičkom; ali bi ne bilo bolje, da dobiček res doma ostane?

Ugovarjal bi mi kdo, da tega ni treba, saj imamo domačo banko; kaj še, nazivlje se pač lepo, a moramo tudi pri njej najdražjo zavarovalnino plačati, kar pa ni kar tje v en dan, in to je faktum. Kar pa se drugih oddelkov zavarovanja tiče, naj bode kakor hoče, deželi ne bi se trebalo z njimi baviti, ker je večinoma vse pretirano, kar se lahko hitro s številkami dokaže. Torej ustanovljenja deželne zavarovalnice, kakor so one v Švici, naj bi se bodoči deželni zbor lotil, ker preverjenimo, da bode dobiček kmetovalcu in deželi sami.

Iz Wörishofena, dne 16. julija 1889. Wörishofen! Kdo je poznal to ime pred kakimi tridesetimi leti? In danes? Znana je ta vasica malo da ne po vsem svetu. In zakaj? Tukaj namreč zdravi slavni župnik Boštjan Kneipp z mrzlo vodo mnogevrstne bolnike. — Ako prideš sedaj v Wörishofen, našel boš tam okoli 400 tujecev iz raznih krajev evropskih in semtertje tudi katerega iz Amerike in Afrike. Med temi je sedaj vedno čez 50 duhovnikov iz različnih škofij. Mnogo jih je tudi z Avstrijskega. Slovencev nas je pet. Štirje smo iz ljubljanske škofije in eden iz goriške. Tudi redovi so precej zastopani. Tu najdeš benediktince, kapucine, frančiškane, dominikance itd. Vsi ti torej prišli so iskat tu sem izgubljeno zdravje. Ali je bodo pa tudi vsi našli?

Resnica je, da je župnik Kneipp ozdravil že marsikatero bolnika, nad katerim so drugi zdravniki že obupali. Ni pa rečeno s tem, da je ozdravil vsacega. Čudežev tudi Kneipp ne dela. Naj si torej noben bolnik, kateri pride sem, ne dela prevelicega upanja, češ v enem mesecu bom ozdravel, posebno če je bolezen že zastarana. Znal bi se zelo motiti. Župnik Kneipp je 30 let star nevarno zbolel, tako da so zdravniki nad njim obupali. Jel je potem sam sebe zdraviti z mrzlo vodo. Pol leta je poskušal to zdravljenje na sebi, toda brez uspeha. Ali glej, po preteku pol leta začelo se mu je zdravje boljšati, postal je trden in krepak, in še danes je čvrst starček pri 69 letih.

Polivanje z vodo in kopanje mora vsakdo še doma nadaljevati, včasih leta in leta. Le tako bo utrdil svoje zdravje in telo ter je storil neobčutno proti vremenskim nezgodam. Le tak pa ima potem tudi upanje, da bo dosegel visoko starost.

Živi se tukaj po ceni, posebno duhovniki ne morejo se pritožiti zavoljo draginje, kakor je navadno po toplicah. — Vsi duhovniki imamo skupno hrano v samostanu č. gospej dominikank. Za hrano — in to zjutraj, opoldne in zvečer z vinom vred — ter še tudi dopoldne in popoldne — plačuje se po 1 nemško marko in 50 pfenigov, to je 90 soldov našega denarja. Pije se v samostanu trojna vrsta pijače, to je vino, pivo in pa Kneippovo medeno vino (Honig Wein). Stanovanje ima kaci 15 duhovnikov v samostanu, drugi stanujejo po privatnih hišah. Plačuje se za stanovanje navadno po 50 pfen.

Kdor je izgubil svoje zdravje, naj le pride sem. Žal mu ne bode, če se soznani z načinom tega zdravljenja. Sicer pa navod tega zdravljenja vsakdo najde v Kneippovi knjigi „Wasserkur“, ki je izšla v založbi J. Kössela v Kemptenu.

Dnevne novice.

(Deželno gledališče.) Včeraj popoldne se je zbrala gledališka enketa, katero je sklical deželni odbor. Navzočni so bili gg.: Dr. Poklukar (predsednik), baron Taufferer, dr. Vošnjak, ces. svetovalec Ivan Murnik, deželni svetovalec Zamida, grof Schaffgotsch kot zastopnik deželne vlade, župan Grasselli kot zastopnik mesta ljubljanskega; tehniki: V. Hráský, Hrubý, J. Duffé, stavbeni svetovalec Ziegler, inženir Svitič, nadinženir Witschl, in V. Treo; vladni svetovalec dr. Keesbacher in Albert Samassa kot zastopnika „theaterverein“-a, dr. Starč kot zastopnik „Dramatičnega društva“, in načelnik požarne brambe, Doberlet.

Enketa se je posvetovala najprvo o Walterjevem načrtu. G. Hráský je opozarjal na nedostatke Walterjevega načrta. G. dr. Starč je povdarjal, da Hráskyjev načrt nima onih pogojev.

G. Duffé je priporočil, naj se poseben odsek šesterih veščakov posvetuje ob obeh načrtih v praktičnem in estetičnem oziru. Ta predlog je bil soglasno sprejet. Ko bode ta odsek dovršil svoje delo, sošla se bode zopet enketa.

(Pri kapiteljnu oo. frančiškanov) so bili kot gvardijani izvoljeni: V Ljubljani P. Evstahij Ozimek, na Trsatu P. Julij Brunner, v Gorici P. Bazilij Dolinar, v Rudolfovu P. Inocencij Koprivec, v Kamniku P. Konstantin Luser, v Paznu P. H. Novljan, v Samoboru P. Feliks Podbregar, na Klanju P. Samuel Kimovec, v Nazaretu P. Viktor Jerančič, v Karlovcu P. Robert Dolinar, v Brežicah P. Rudolf Dolinšek, v Jaski P. G. Hlebec. — Na Tersat pride P. Konrad Mesar, v Rudolfovo P. Aurelij Knafelj, v Samobor P. Bonifacij Pavliček, v Nazaret P. Ig. Kastigar, v Karlovec P. Alojzij Biljan, v Brežice P. B. Gradišnik in P. Odorik Kreiner, v Jasko P. Janez Ev. Žibrat.

(V tukajšnjem uršulinskem samostanu) bode jutri zjutraj ob 8. uri cerkvena slovesnost, pri kateri bodo preoblečene Frančiška Gutnik iz Šent-Vida nad Ljubljano, Frančiška Štupica z Nabrezine in Lucija Bizjak iz Trsta. Slovesno obljubo pa bodo storile: Sestra Tekla Praprotnik iz Ljubljane, Rafaela Žagar iz Ljubljane, Rozalija Martinčič iz Št. Jurija pod Kumom in Marija Uršula Nanovska.

(Iz Predoselj) se nam poroča, da je minolo nedeljo po noči nevihta vrgla oder pri zvoniku, ki ga popravljajo, s toliko silo na cerkveno streho, da je škoda prav znatna.

(Na graškem vseučilišču) sta bila minoli teden promovirana gg. Henrik Spohn iz Postojine in Friderik Suppan iz Ljubljane doktorjema prava.

(Zlato sv. mašo.) V nedeljo, dne 28. julija, bode zlata sv. maša velečast. gosp. Jurija Tuteka, častnega korarja, župnika in dekana pri sv. Lenartu v Slov. goricah. O tej priliki se bodo g. zlatomašniku poklonile občine: Rogoznica, Žikarice, Korena, Zimica, Jablanice in Črmlenšek.

(Premeščen) je iz Rateč na Kranjskem v Rogatec na Štajerskem c. k. notar gosp. dr. Anton Mravlag.

(Na mariborski gimnaziji) se vrši te dni zrelostni izpit. V osmi šoli je bilo 19 učencev, 10 (?) Nemcev in 9 Slovencev.

(Cesarski akademiji vednosti na Dunaji) je predložil naš rojak eksc. dr. vitez Miklošič razpravo: „Die Darstellung im slavischen Volksepos.“

(Požar.) V Jablanah župnije Cirkovec na Štajerskem so minolo soboto popoldne pogorela 20 posestnikov stanovanja in gospodarska poslopja. Škode je do 40.000 gld. Pogorelo jim je tudi žito in seno. Nekateri pogorelci so bili zavarovani.

(Iz Maribora) je v sredo odšel bataljon 47. pešpolka v Gradec na mesto bataljona, ki je šel v Köflach, da naredi red med delavci, ki so ustavili delo zaradi prenizkega plačila.

(Prvo letošnje grozdje) smo videli včeraj na tukajšnjem sadnem trgu.

(Iz Ljubnega) na Štajerskem se poroča „Laib. Ztg.“, da so doslej zaprli izmej delavcev 26 mož in jedno žensko. S Kranjskega so: Peter Medvedšek, Janez Šetina in Jos. König. Ženska Josipina Korpa je Kranjica, stara 40 let.

(Slepa strast.) G. Miha Mogge, nadučitelj pri sv. Lovrenci na Štajerskem, je deželnemu šolskemu svetu zatožil tovariša g. J. Polanca, da je v pričo ljudi govoril: Ako bode vojska z Rusi,

pojdemo vsi k Rusom! To pa si je g. nadučitelj le izmislil, da bi tovariša očrnil. Na ovadbo drž. pravdnika so gosp. Polanca prijeli, na brzojavno naznanilo celjskega okrožnega sodišča pa zopet izpustili.

(Najden zaklad.) Posestnik Mehle je kupil od sosesda Bahovca v Zagradci pri Žalini neko podrtijo, da bi posipal cesto. Pri podiranju so našli vrč, poln srebrnega denarja. Mehle je prinesel zaklad v Ljubljano ter prodal komad denarja po 2 gl.

(Nov goldinar) je od sobote v prometu. Po obliki je manjši, papir je nekda trden, a podoba ni najlepša.

(Duhovniške premembe v lavantinski škofiji.) Č. g. Jos. Kostanjevec, kapelan v Kamnici, je premeščen k sv. Rupertu nad Laškim trgom in č. g. Fr. Lekše, kapelan v Marenbergu, pride na njegovo mesto v Kamnico. Novomašnik č. g. Gr. Zagajšek pride v Marenberg.

(„Slovenskega Pravnika“) je izšla 7. številka s sledečo vsebino: Dr. Sk.: O idealni konkurenciji. 2. Fr. G.: Dobitkovina in preselitev obrtnika v drug kraj. 3. Dr. Fran Zupanc: Iz sodno-zdravniške prakse. 4. Dr. Majaron: „Opšti imovinski zakonik za knjažavinu Črnu Goru.“ 5. Iz pravosodne prakse. Civilno pravo: a) K § 919. obč. drž. zak. („Po božjih in človeških postavah“). b) O stroških izpovedi pod prisego. c) Kako je tolmačiti določbo § 52. cesarskega patenta z dne 20. nov. 1852, št. 251. drž. zak. d) Je li cedent pravdni drug (sozatoženec), ako tožnik cesijo izpodbija po smislu zakona z dne 17. marca 1884, št. 36 drž. zak.? Kazensko pravo: K § 411 kaz. zak. (Odločba c. kr. najvišjega kot kasacijskega sodišča z dne 26. maja 1888, št. ad 3908). 6. Književna poročila. 7. Drobne vesti.

Program konjske dirke v trab 1889. leta prirejene od konjarskega odseka c. kr. kmetijske družbe kranjske

v Šentjerneji na Dolenjskem
dne 11. septembra t. l.

Dirka bode dne 11. septembra (na dan premo-
vanja konj) popoldne točno ob 3. uri v Šentjerneji,
in sicer na državni cesti med Šentjernejo in med
križem, ki stoji en kilometer daleč proti Kosta-
njevici.

I. Dirka treh- in štiriletnih kranjskih
žrebcev in kobil.

Daljava 1000 metrov. Prvo darilo se bode iz-
plačalo le tedaj, ako pride konj vsaj v treh minu-
tah na cilj. Ako se pa oglasi samo en tekmoval-
ec, dobi prvo darilo le tedaj, ako pride v dveh in
pol minutah na cilj.

Prvo darilo (državno) . . .	100 gld.
Drugo „ (deželno) . . .	40 „
Tretje „ „ . . .	30 „

II. Dirka starejših kranjskih žrebcev in
kobil.

Daljava 2000 metrov. Prvo darilo se bode iz-
plačalo le tedaj, ako pride konj vsaj v šestih mi-
nutah na cilj. Ako se pa oglasi samo en tekmoval-
ec, dobi prvo darilo le tedaj, ako pride v petih
minutah na cilj.

Prvo deželno darilo . . .	60 gld.
Drugo „ „ . . .	40 „
Tretje „ „ . . .	30 „

III. Dirka za konje brez razločka starosti
in spola, tudi za valahe, ki so najmanj
eno leto lastnina kranjskega posestnika.

Daljava 2000 metrov. Prvo darilo bode se iz-
plačalo le tedaj, ako pride konj vsaj v šestih mi-
nutah na cilj. Ako se pa oglasi samo en tekmoval-
ec, dobi prvo darilo le tedaj, ako pride v petih
minutah na cilj.

Prvo deželno darilo . . .	50 gld.
Drugo „ „ . . .	30 „
Tretje „ „ . . .	20 „

Vdeležitev pri dirki je zglasiti pi-
smeno podpisnemu odseku, ali pa na dan dirke
tudi ustno najpozneje do 2. ure popoldne tajniku
c. kr. kmetijske družbe, gosp. Gustav-u Pircu,
ki bode tisti dan pri premovanju konj v Šentjerneji.

Pri dirki veljavne določbe.

1. Razsojevalci so odborniki podpisanega od-
seka in za to odbrani veščaki.

2. O vseh prepirih razsojujejo z večino glasov
razsojevalci.

3. K I. in II. dirki so pripuščeni na Kranjskem
rojeni konji od tretjega leta naprej. To je dokazati

z listkom, kateri je dobila konjeva mati pri oplemenitvi.

K III. dirki so pripuščeni le tisti konji, ki so najmanj eno leto — od dneva dirke nazaj šteto — nepretrgano v lasti kranjskega posestnika. To je dokazati z županskim potrdilom.

4. Kdor se ni zglasil o pravem času, ne sme priti s svojim konjem na dirjališče.

5. Ako se zglasijo k vsaki dirki manj nego trije tekmovalci, onda veljajo gorenji predpisi in določila podpisanega odseka.

6. Za konje, ki so nad 9 let stari, ni treba povedati starosti.

7. Dovoljeno je, kaki navzočni osebi precej dokazati, da kak konj nima pravice po gorenjih določilih dirjati v kateri dirki.

8. Voz je vsakoršen dovoljen in za leto 1889 tudi bič (gajžla).

9. Tekmovalci morajo biti na dirjališču, to je na cesti pri križi proti Kostanjevici pol ure pred začetkom dirke. Tu je voznike naznaniti in tu se pregledajo konji. Kdor pride prepozno, ne sme tekrovati.

10. Razvrstitev dirjalcev določi žreb.

11. Vsak tekmovalec dirja sam za-sé, in za vsakega posebej se določi, koliko časa je dirjal.

12. Dovoljeno je vozniku, da mu kdo pomaga pred dirko držati konja, in sicer pri glavi.

13. Tekmovalci, ki vsem določilom odsekovim nočejo ustreči, izključijo se od dirke.

14. Konja, ki med vožnjo prične iti v galop, pognati je precej v trab. Ako konj prestopi prostor med dvema zastavama (25m) v galop, ali če pride v galopu na konec, izgubi pravico do darila. Z vsakim tekmovalcem se pelje član odbora kot priča.

15. Ugovore zaradi nepravilne vožnje je precej naznaniti razsojevalnemu odboru.

V Ljubljani, dne 5. julija 1889.

Konjarski odsek c. k. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Th. Rudesch,
predsednik.

Raznoterosti.

— Dobro podučeni so liberalni listi o borznih špekulacijah, nikakor pa se to ne more trditi gledé zgodovine. Takó so nedavno ta glasila „prosvete“ pisala o papežu Emerihu XI., katerega pa, žal, ni bilo na svetu.

— Vojaštvo v Evropi. Nemčija ima 3½ (5.9) milijona, Avstro-Ogerska 2,140.000 (4.315.000), Italija 2,119.250 (3.530.000), Francija 3,753.000 (5.710.000) in Rusija 5,500.000 (6.675.000) vojakov. Stevilke v oklepih so po našem mnenju pretirane, vendar pa jih je mnogo, ki se jih strogo držé. Napominanih pet držav ima tedaj blizu 16, ali kakor drugi trdijo, celo 26 milijonov vojakov. Letna potreba za vzdrževanje vojakov v mirovnem času znaša v vseh petih državah nad dve milijardi mark. Potem naj pa še kdo reče, da je pri tolikih bajonetih evropski mir še v nevarnosti.

— Rensko vino. Samostan Eberbach je pred kratkim prodal 44 sodov renskega vina skupaj za 261.790 mark. Ostanek 600 litrov posebno dobre vrste je vrgel 161.730 mark, torej liter skoro 28 mark ali blizu 17 gl. našega denarja.

— V Rimu, središču krščanskega sveta, bodo zidali židovski tempelj, ki bo stal 900.000 lir.

— Vrednost dima. Neka družba v Elk-Rapide-u (Michigan, severna Amerika), ki vsak dan v svojih tovarnah z ogljem razbela ali celo raztopi petdeset ton železa, je našla, da se dobi od dima, če

se ta napelje skozi destilirne priprave, napolnjene z apnom in mrzlo vodo, v zgoščenem stanju špirit, katrun, plin itd.

— Perzijskemu šahu so pri neki slavnosti v Londonu, katere se je vdeležil tudi Gladstone, povedali, da bo „veliki starček“ v kratkem praznoval zlato poroko. „Kaj je to“, prášal je šah. Razjasnili so mu. „Oh“, rekel je Nasr-Eddin, skoraj gotovo misleč na svoj harem, „bolje je z eno ženo živeti petdeset let nego s petdesetimi ženami eno leto.“

— Največja kuhinja na celém svetu je nedvojno Liebigova v Fray-Bentosu (Uruguay — južna Amerika). V njej skuhaajo v loncih na leto mesa od 180.000 volov. V dóbi, ko se največ kuha, pobijejo na dan 1200 živinčét. V tem zavodu služi več kot 800 móž. Izdeluje se v njem znani Liebigov mesni ekstrakt.

Telegrami.

Dunaj, 18. julija. Cesar bo dné 10. avgusta z velikim spremstvom odpotoval v Berlin, kjer se bo mudil štiri dni.

Belgrad, 18. julija. Kralj Milan je odložil svoje odpotovanje iz Carjigrada do ponedeljka.

Carjigrad, 19. julija. Velik požar v Stambulu: dosedaj pogorelo 200 hiš.

Atene, 18. julija. Nadškof kefalonijski je izvoljen za metropolita.

London, 19. julija. (Uradno). Grof Fife bo povodom poroke imenovan za vojvodo. — V zadevi dotacije je vlada s pridržkom sprejela opozicijski predlog, da se dvornina princa Waleskega pomnoži na leto za 40.000 šterlingov, namesto da bi se določile njegovim otrokom posebne dotacije.

Poslano!

Gledé na to, da je „Slov. Narod“ v svojem članku „Kje je nevarnost“ odločno trdil, da sta dva slovenska državna poslance dobila tak odgovor pri eksc. justičnem ministru, kakor ga je označil „Slov. Narod“ v napominanem članku;

gledé na to, da je „Slov. Narod“ v 162. številki zatrjeval, da je dobil „z druge najkompetentnejše strani pojasnilo“, ki pa v istini potrjuje to, kar je „Slovenec“ pisal v št. 161;

gledé na to, da je torej „Slov. Narod“ poročal neistinite vesti;

gledé na to, da je vsled tega „Slovenski Narod“ objavil tako zlobno kleveto proti prvemu cerkvenemu dostojanstveniku naše dežele, usojamo si staviti ponižno vprašanje do delegacije slovenskih državnih poslancev:

Kaj misli ukreniti za prihodnje, da se taka sumničenja, zavijanja, recimo naravnost obrekovanja, ne bodo več trosila po časnikih pod zaščito gg. državnih poslancev?

Več volilcev.

Zahvala.

Bralno društvo pri Sv. Križu na Murskem polji izreka slavno „Slov. Matici“ najprisrčnejšo zahvalo za velikodušno podaritev mnogih prekristnih knjig.

SV. KRIŽ, 16. julija 1889.

Andrej Lečet,
predsednik.

Anton Herzog,
tajnik.

Tuji.

17. julija.

Pri Matici: dr. de Gries, advokat, z Dunaja. — Wilsen, višji nadzornik, iz Londona. — Schmidhofer in Sandhaus

z Dunaja. — Fran Stich in Wossell, trgovca, z Dunaja. — Sesantky, potovalec, iz Vel. Kaniže. — Jeran iz Kranja. — Putik iz Planine.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mm
		barometra v mm	termometra po Celziju			
18	7. u. jut.	731.7	18.5	sl. svzh.	del. jasno	52-20
	2. u. pop.	734.1	13.8	sl. szap.	oblačno	dež
	9. u. zveč.	736.8	12.4	"	"	"

Srednja temperatura 14.9°, in 4.4° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

19. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 85 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ 16% „	84 „ 65 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 85 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 75 „
Akcije avstr.-ogerske banke	907 „ — „
Kreditne akcije	303 „ — „
London	119 „ 15 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 47 „
Cesarski cekini	5 „ 64 „
Nemške marke	58 „ 27 ½ „

Zahvala.

Povodom mojega imenovanja knezoškofijskim duhovnim svetovalecem mi je došlo toliko častitek, da mi je nemogoče se vsakemu posebej zahvaliti. Torej se potom javnosti najtopleje zahvaljujem vsem p. n. blagorodnim in prečastitim gospodom svetnim in duhovnim znanecem in prijateljem za vsa meni pri tej priliki izražena prisrčna voščila.

Šenčur pri Kranju, dné 17. julija 1889.

Martin Povše,
župnik.

ZABAVI IN POUKU.

Izhaja po jedenkrat na mesec.

DOM in SVET

Za celo leto 2 gl. Za pol leta 1 gl.

ZABAVI IN POUKU.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkev v g. J. Vilharja hiš št. 4.

priloga prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rešeno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočila za prekupec so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Bleibüchsen) v domačem lanenem oljnatem firnežu najfineje naribané in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (14)

Cenike na zahtevanje.

Diseldorfske oljnaté barve v tubah.

Akvarelne barve mokre in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semenišno poslopje). Filijala: Slonove ulice 10-12

priloga slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mizarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastoj in franko.

Oljnaté barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajale, po nižjih cenah; v dežah od 25 kigr. naprej primerno ceneje.

Persteno, mineralne in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.

Tovarna strešnega sklejnega papirja

S. Valzachi & J. Diepold,

Brunn a. G. (postaja ob juž. žel.) Siebenhirtenstrasse št. 1,

priloga svoj trajni in preskušeni

kamniti strešni sklejni papir.

Mazalna snov za sklejnopapirnaté strehe.

Elastične izolirne plošče od asfalta zoper dvigajočo se temeljno mokroto.

Karbolni lak (Carbolineum) orehovo-rujave barve, najboljše in najcenejše ohranilno in likalno sredstvo za vse lesene predmete, pokrivanje streh s klejnim papirjem prevzamemo pod jamstvom trajnosti v akordu. (12-7)

Cenilniki zastoj in franko.

Stavbenim, zidarskim in tesarskim mojstrom primerni rabat.

Zaloga pri And. Druškoviču v Ljubljani, Mestni trg št. 10.